

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้เติบโตและขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว สถาบันการศึกษาหลายแห่งได้มีการขยายวิทยาเขตออกจากกรุงเทพมหานคร ไปยังบริเวณรอบปริมณฑล และบางมหาวิทยาลัยยังได้ขยายวิทยาเขตครอบคลุมทั่วทุกภาคของประเทศ เพื่อเป็นการพัฒนาทางด้านการศึกษาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) ซึ่งเน้นการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้มีภูมิคุ้มกัน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น โดยยังคงอัญเชิญ “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นแนวปฏิบัติในการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มี “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2552)

ในขณะเดียวกัน ที่พักอาศัยของนักศึกษาที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิต ซึ่งบางมหาวิทยาลัยมีหอพักภายใน แต่ยังไม่เพียงพอกับสัดส่วนความต้องการของนักศึกษา บางมหาวิทยาลัยก็ไม่มีหอพักภายใน ด้วยเหตุผลดังกล่าว นักศึกษาจึงจำเป็นต้องเช่าที่พักอาศัยเอกชน บริเวณใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัย ซึ่งมีทั้งที่เป็นหอพักจดทะเบียนถูกต้องตามพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2507 และเป็นหอพักที่ไม่จดทะเบียน โดยเปิดให้บริการในรูปแบบห้องให้เช่า คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ ฯลฯ อีกจำนวนมาก (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2551)

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่พักอาศัยเอกชน นักศึกษาระบุเหตุผลการเช่าที่พักอาศัยเอกชน หลายประการคือ 1) นักศึกษามาจากต่างจังหวัดและไม่มีญาติพี่น้องในกรุงเทพฯ และปริมณฑล จึงไม่มีที่พัก 2) นักศึกษาจากต่างจังหวัดที่มีญาติอยู่ในกรุงเทพฯ หรือปริมณฑล แต่ต้องการที่พักเป็นส่วนตัวเพราะมีปัญหาเมื่ออยู่กับญาติ อาทิ ปัญหาส่วนตัว การเข้ากันไม่ได้ การไม่มีอิสระในการดำเนินชีวิตโดยต้องอยู่ในความควบคุมของญาติอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา เช่น ถูกตำหนิเมื่อกลับบ้าน ผิดเวลา หรือเมื่อดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เป็นต้น 3) นักศึกษาที่มีบ้านพักอยู่ในกรุงเทพมหานคร แต่ขออนุญาตผู้ปกครองอยู่ที่พักอาศัยเอกชนเพราะต้องการความเป็นอิสระ รวมทั้งปัญหาการจราจรติดขัด การคมนาคมไม่สะดวก ทำให้นักศึกษาเข้าเรียนสายและเข้าห้องสอบไม่ทัน รวมทั้งมีวิชาเรียนที่ต้องทำกิจกรรม โครงการ รายงาน และการบ้าน ร่วมกับกลุ่มเพื่อนในเวลาเย็น 4) พ่อแม่

สนับสนุนและผลักดันให้ลูกอยู่หอพัก เพราะเห็นว่ามหาวิทยาลัยอยู่ไกลจากบ้าน และอยากให้ลูกได้รับความสะดวกสบาย ทุ่มเทเวลาให้กับการเรียนอย่างเต็มที่ รวมทั้งมีความเชื่อมั่นว่าลูกจะตั้งใจเรียน และให้ความไว้วางใจกับหอพัก

หอพักเอกชนมีทั้งที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติหอพักพ.ศ. 2507 จากการสำรวจของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์พบว่า ในปัจจุบันมีหอพักตามกฎหมายมากกว่า 50,000 แห่ง แต่มีผู้ประกอบการมาจดทะเบียนเพียง 10,677 แห่ง ซึ่งการที่สถานที่ตั้งกล่าวไม่จดทะเบียนและไม่แยกเป็นหอพักชายและหอพักหญิงนั้น ก่อให้เกิดปัญหาสังคมและปัญหาเยาวชนมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ปัญหา มั่วสุม ปัญหายาเสพติดและปัญหาการพนัน (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2551) นอกจากนี้ อมรวิรัช นาคทรพร ผู้อำนวยการสถานรามจิตติ กล่าวว่า จากการสำรวจกลุ่มเด็กระดับอุดมศึกษา พบว่า เด็กกลุ่มนี้เป็น โรคสำคัญสี่โรค กล่าวคือ การอยู่หอพักนอกสถานศึกษา ทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่อง เพศ ยาเสพติด มากกว่าหอพักในสถานศึกษา (ข่าวสด, 2550)

นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาจัดเป็นวัยรุ่นที่มีอายุประมาณ 18-23 ปีซึ่งอยู่ในวัยที่รักอิสระ รักความสะดวกสบาย รักเพื่อนฝูง ช่วยเหลือเพื่อน ดิตเพื่อน และเชื่อฟังเพื่อนมากกว่าผู้ปกครอง กอรั๋ดอน นิวเฟลด์ นักจิตวิทยาพัฒนาการในแคนาดา เรียกพฤติกรรมนี้ว่า “การอิงเพื่อนร่วมรุ่น” โดยวัยรุ่นจะรับแบบอย่างพฤติกรรมจากเพื่อน ไม่ใช่จากพ่อแม่ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ก็กลายเป็นเข็มทิศทางศีลธรรมของเด็ก เด็กวัยรุ่นที่อิงเพื่อนจะไม่ต้องการดำเนินชีวิตตามครรลองค่านิยมของพ่อแม่ และไม่ใส่ใจต่อการไม่ยอมรับของพ่อแม่ (Reader Digest, 2552) ดังนั้น ในกรณีที่นักศึกษาเช่าที่พักอาศัยเอกชนที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2507 ทำให้นักศึกษามีโอกาสพบปะกันและมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับเพื่อนและบุคคลต่างๆ เพิ่มมากขึ้น เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน ซึ่งจัดว่าเป็นรูปแบบที่ดีของความสัมพันธ์แบบเพื่อนที่มีการสร้างความคุ้นเคย ใกล้ชิดและสนิทสนมกัน และทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาที่เช่าที่พักเอกชนก็มีโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมทางลบ หากมีเพื่อนหรือบุคคลรอบข้างที่ชักจูงไปในทางไม่ดี เช่น การมั่วสุม การเสพยาเสพติด การพนัน หรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เป็นต้น เพราะวัยรุ่นช่วงนี้ต้องการความเอาใจใส่ดูแล ต้องการเพื่อนและต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ใจร้อน ตัดสินใจรวดเร็วโดยขาดการไตร่ตรองอย่างรอบคอบ และเมื่อนักศึกษาพบปัญหาก็อาจปรึกษาเพื่อนแทนที่จะปรึกษาพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรืออาจารย์ในสถาบันการศึกษา

เมื่อนักศึกษามาอยู่หอพักได้ระยะหนึ่ง ก็จะเกิดความใกล้ชิดสนิทสนม ความเห็นอกเห็นใจ ทำให้ความสัมพันธ์จากเพื่อน (Friendship) แปรเปลี่ยนเป็นความสัมพันธ์แบบคู่รัก (Romantic

Relationship) และเมื่อความสัมพันธ์ลักษณะนี้เกิดขึ้นในวัยศึกษาเล่าเรียน ก็อาจเกิดทั้งผลดีและผลเสีย กล่าวคือ นักศึกษาอาจช่วยเหลือกันในการเรียน เช่น การทบทวนความรู้เพิ่มเติมก่อนสอบ หรือเป็นที่พึ่งพาหรือที่ปรึกษาให้กันและกันเมื่อเพื่อนมีปัญหาที่มหาวิทยาลัยหรือที่บ้าน ในทางตรงกันข้าม นักศึกษาอาจชักชวนกันกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น ชักชวนกันไปเล่นเกม คอมพิวเตอร์จู้จี้ ไปเที่ยว ดื่มสุรา เล่นการพนันจนถึงเช้า และอาจมีการมั่วสุมเสพยาเสพติด หรือ การขาดเรียน โดยละเลยปัญหาที่อาจตามมา เช่น ความสนใจในการเรียนลดลง การมีเพศสัมพันธ์ซึ่งอาจทำให้ตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร มีหนี้สินจากการพนัน ติดยาเสพติด ผลการเรียนตกต่ำ จนเกิดความเครียด หากเป็นเช่นนี้ การสำเร็จการศึกษาตามเวลาที่กำหนดก็จะเป็นไปได้ยาก พ่อแม่จะเสียใจที่ถูกไม่ประสบความสำเร็จตามที่พ่อแม่ได้ทุ่มเทและตั้งความหวังไว้ อีกทั้งยังเป็นการขาดทุนทางการศึกษาอีกด้วย

งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน ปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษา รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่ส่งผลต่อพฤติกรรม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน / เพื่อนที่เป็นคนรัก ของนักศึกษาที่พักในที่พักอาศัยเอกชนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

คำถามการวิจัย

1. นักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชนมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลรูปแบบใด
2. ปัจจัยใดที่ส่งผลต่อรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน
3. รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาส่งผลต่อพฤติกรรมอย่างไร
4. พฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน / เพื่อนที่เป็นคนรักของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน
3. เพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่ส่งผลต่อพฤติกรรม

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน / เพื่อนที่เป็นคนรัก ของนักศึกษาที่พักในที่พักอาศัยเอกชนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อมูลให้บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำผลวิจัยไปปรับปรุงสภาพแวดล้อม / กฎหมายของที่พักอาศัยเอกชน เพื่อป้องกันพฤติกรรมเชิงลบ และสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก
2. เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้ประกอบการที่พักอาศัยเอกชนตระหนักถึงความสำคัญในการมีส่วนร่วมในการสร้างความสำเร็จทางการเรียนให้กับนักศึกษา
3. เพื่อเป็นแนวทางให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการตัดสินใจที่จะให้บุตรหลานมาพักอาศัยอยู่ในที่พักอาศัยเอกชน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสัมพันธ์แบบเพื่อนของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสัมพันธ์แบบคนรัก
2. ประเภทของที่พักอาศัยเอกชน และพฤติกรรมการใช้ชีวิตในที่พักอาศัยเอกชน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน
3. นักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชนที่มีรูปแบบความสัมพันธ์แบบเพื่อนและแบบคนรัก เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน / เพื่อนที่เป็นคนรัก
4. นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน / เพื่อนที่เป็นคนรัก ที่แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยสำรวจข้อมูลกับนักศึกษาที่เข้าพักอาศัยเอกชน บริเวณใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ ย่านรังสิต จังหวัดปทุมธานี โดยศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 – 4 และมีประวัติการเข้าพักในที่พักอาศัยเอกชนอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา และยังคงพักอาศัยอยู่ในที่พักอาศัยเอกชนในเวลาที่จะสำรวจ

การที่ผู้วิจัยไม่เลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจ เพราะนักศึกษายังอยู่ในช่วงปรับตัวให้เข้ากับการเรียนในระบบมหาวิทยาลัย และผู้วิจัยต้องการทราบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาก่อนเข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน เพื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยเมื่อเข้าพักในที่อาศัยเอกชน

ตัวแปรที่ศึกษา

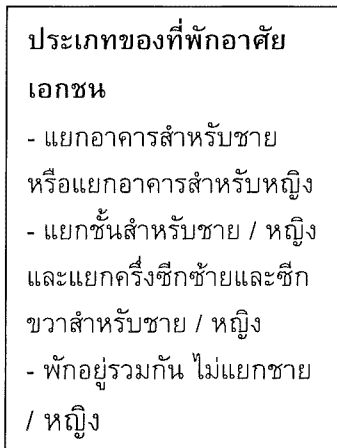
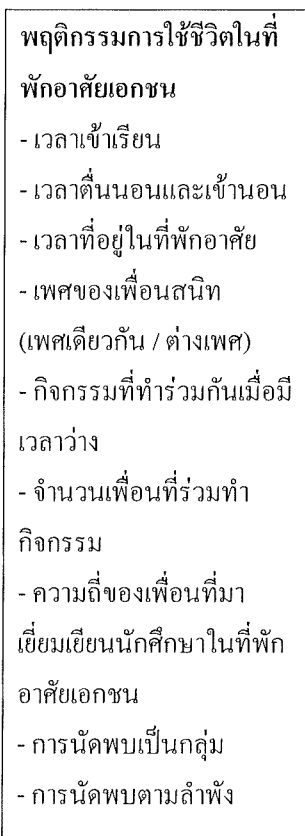
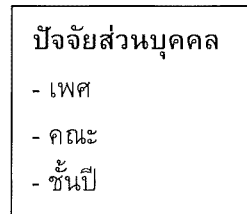
ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมการใช้ชีวิตในที่พักอาศัยเอกชน และประเภทของที่พักอาศัยเอกชน

ตัวแปรเชื่อมโยงแทรก คือ ความสัมพันธ์แบบเพื่อน ความสัมพันธ์แบบคนรัก พฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน และพฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อนที่เป็นคนรัก

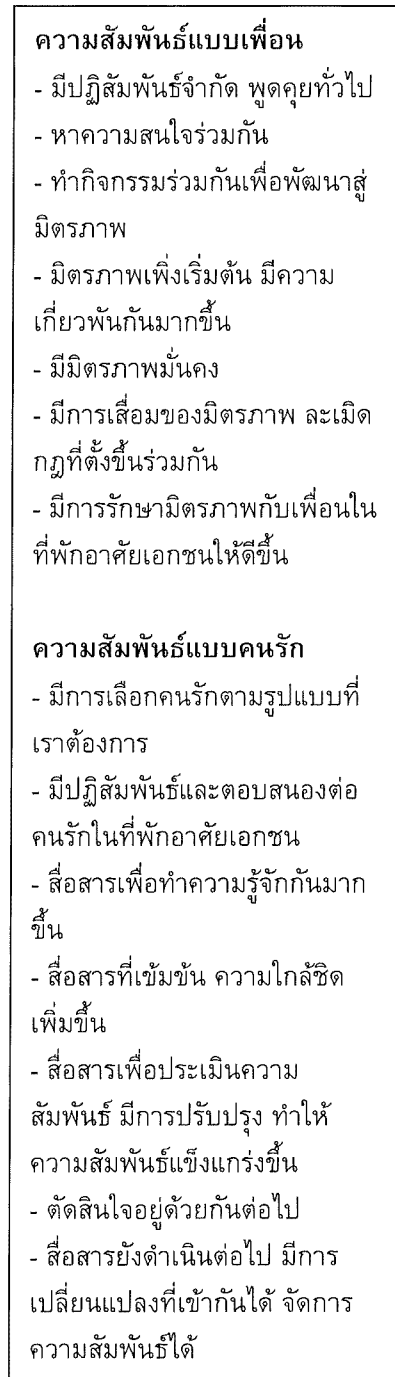
ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนของนักศึกษาที่เช่าที่พักอาศัยเอกชน

ภาพที่ 1 กรอบงานวิจัย

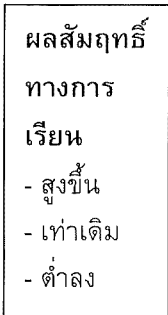
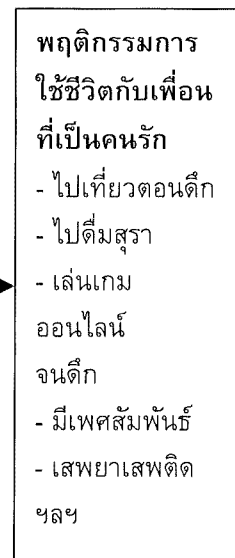
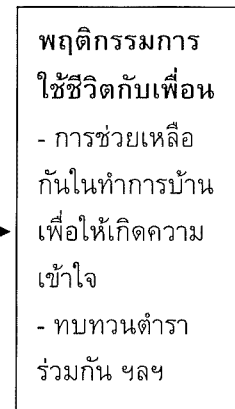
ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรเชื่อมแทรก

ตัวแปรตาม

นิยามศัพท์

ที่พักอาศัยเอกชน หมายถึง สถานที่พักบริเวณใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ โดยเสียค่าเช่าห้องและค่าสาธารณูปโภค ซึ่งมีลักษณะของที่พักอาศัยเอกชนดังนี้ 1) แยกอาคารเป็นหอพักชายล้วน แยกอาคารเป็นหอพักหญิงล้วน ซึ่งมีลักษณะถูกต้องตามพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2507 2) ในอาคารเดียวกัน มีการแบ่งครั้งด้านซ้ายและด้านขวา เป็นหอพักชาย / หอพักหญิง และในอาคารเดียวกัน มีการแบ่งชั้นเป็นหอพักชาย / หอพักหญิง ซึ่งในทางปฏิบัติ การแบ่งตามข้อ 2 นี้เป็นการอนุโลมของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ให้เป็นหอพักที่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2507 แต่มีเงื่อนไขว่า หอพักจะต้องมีทางปิดกั้นไม่ให้นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเดินเข้าหากันได้ อีกทั้งทางขึ้น-ลง ทางเข้า-ออก หรือลิฟท์ จะต้องแยกการใช้ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงออกจากกัน 3) ที่พักอาศัยเอกชนที่ไม่จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. 2507 ซึ่งเกิดในรูปแบบที่เป็นห้องให้เช่า คอนโดมิเนียม แมนชั่น อพาร์ทเมนต์ เกสต์เฮาส์ ซึ่งนักศึกษาทั้งชายและหญิงสามารถอยู่รวมกันในห้องเดียวกันหรือแยกกันอยู่ก็ได้ตามอัธยาศัย โดยไม่มีกฎระเบียบข้อบังคับที่เข้มงวด (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2551) ซึ่งในที่นี้หมายถึง ที่พักอาศัยเอกชนย่านรังสิต จังหวัดปทุมธานี ที่นักศึกษาเลือกพักอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยของตนเอง ซึ่งมีทั้งประเภทแยกอาคารเป็นหอพักชายล้วน แยกอาคารเป็นหอพักหญิงล้วน ที่พักอาศัยเอกชนประเภทแบ่งครั้งด้านซ้ายและด้านขวา เป็นหอพักชาย / หอพักหญิง และในอาคารเดียวกัน มีการแบ่งชั้นเป็นหอพักชาย / หอพักหญิง และประเภทห้องให้เช่า คอนโดมิเนียม แมนชั่น อพาร์ทเมนต์ เกสต์เฮาส์

พฤติกรรมการใช้ชีวิตในที่พักอาศัยเอกชนของนักศึกษา หมายถึง การทำกิจวัตรประจำวัน ในที่พักอาศัยเอกชนของนักศึกษาแต่ละคน ซึ่งมีความแตกต่างกันตามปัจจัยต่อไปนี้ คือ เวลาตื่นนอนและเวลาเข้านอน ช่วงระยะเวลาที่พักอาศัยในที่พักอาศัยเอกชน จำนวนเพื่อนสนิท เพศของเพื่อนสนิท ความถี่ของเพื่อนที่มาเยี่ยมเยียนนักศึกษาในที่พักอาศัยเอกชน การนัดพบเป็นกลุ่ม การใช้เวลาว่าง การคบกับกลุ่มเพื่อน (เพศเดียวกัน / ต่างเพศ) กิจกรรมที่ทำร่วมกับเพื่อน

ความสัมพันธ์แบบเพื่อน หมายถึง ลักษณะของความสัมพันธ์ที่เริ่มตั้งแต่ขั้นเพิ่งรู้จักกับเพื่อน ซึ่งจะมีการทักทายและพูดคุยกันในเรื่องทั่วไปในตอนต้น เมื่อคุ้นเคยกับเพื่อนมากขึ้น มิตรภาพก็เริ่มดีขึ้น การเปิดเผยตัวเองก็มากขึ้นด้วย จนถึงขั้นที่มิตรภาพกับเพื่อนมั่นคงขึ้นก็เกิดความไว้วางใจกัน เมื่อมิตรภาพกับเพื่อนเสื่อมลง ก็มีการใช้กลยุทธ์ในการสื่อสารที่หลากหลายและถอยห่างจากกัน แต่จะพยายามกลับมารักษามิตรภาพกับเพื่อนให้ดีขึ้น โดยมีการยกโทษให้เพื่อนและกลับมาใกล้ชิดกันเหมือนเดิม (Wood, 2008) ซึ่งในที่นี้หมายถึง มิตรภาพระหว่างเพื่อนในที่พัก

อาศัยเอกชนที่ความสัมพันธ์เกิดจากการทุ่มเททั้งเวลา ความพยายาม พลังกาย พลังความคิด และความรู้สึกให้แก่กัน มีความใกล้ชิดด้านอารมณ์ผ่านบทสนทนา และการร่วมกันทำกิจกรรม จนเกิดการยอมรับ ความไว้วางใจ และแรงสนับสนุนซึ่งกันและกัน

ความสัมพันธ์แบบคนรัก หมายถึง ลักษณะของความสัมพันธ์ที่เริ่มตั้งแต่ขั้นการเลือกคนรักที่เกิดจากความชื่นชอบ ความหลงใหล ความดึงดูดใจต่อเพื่อนต่างเพศ จึงมีปฏิสัมพันธ์และตอบสนองต่อคนรัก ขั้นการสื่อสารกับคนรักเพื่อทำความรู้จักกันมากขึ้น ขั้นการสื่อสารกับคนรักที่เข้มข้นขึ้น ด้วยการสร้างโลกส่วนตัว ภาษาเฉพาะระหว่างกันและการพูดคุยเรื่องอนาคต ขั้นการสื่อสารเพื่อประเมินความสัมพันธ์ระหว่างคู่รัก เพื่อพูดคุยปัญหาและหาแนวทางแก้ปัญหาาร่วมกัน ขั้นการผูกมัดกับคนรัก ซึ่งจะตัดสินใจที่จะใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน และขั้นการจัดการความสัมพันธ์กับคนรัก โดยร่วมกันแก้ไขปัญหาใหม่ และทบทวนปัญหาเก่าๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ให้หนาแน่นขึ้น (Wood, 2008) ซึ่งในที่นี้หมายถึง ลักษณะความสัมพันธ์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในที่พักอาศัยเอกชนที่เริ่มต้นจากเพื่อน สู่อารมณ์ใกล้ชิดสนิทสนมกันแบบคนรักซึ่งเป็นการมีความสัมพันธ์ที่มีรูปแบบพิเศษที่ไม่สามารถแทนที่ด้วยคนอื่นได้

พฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อน หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาในที่พักอาศัยเอกชนในการทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์ร่วมกันกับเพื่อนเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม เช่น ชวนกันอ่านหนังสือ ให้คำแนะนำและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไปเดินเล่นเพื่อซื้อของด้วยกัน เป็นต้น

พฤติกรรมการใช้ชีวิตกับเพื่อนที่เป็นคนรัก หมายถึง การแสดงออกของนักศึกษาในที่พักอาศัยเอกชนในการทำกิจกรรมที่ไม่สร้างสรรค์กับคนรักที่มีลักษณะเป็นคู่ เช่น ชวนไปเที่ยวยามค่ำ กินสองต่อสอง ชวนเล่นการพนัน ชวนดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ชวนเสพยาเสพติด ชวนกันมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ที่ได้เรียนมาแล้วที่ได้จากผลการสอนของครูผู้สอน ซึ่งอาจพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนด คะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง (อรุณญา นามแก้ว, 2538) ซึ่งในที่นี้หมายถึง การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาภาคการศึกษาสุดท้ายก่อนเข้าพักในที่พักอาศัยเอกชน กับคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่เข้าพักในที่พักอาศัยเอกชนว่ามีคะแนนเฉลี่ย สูงขึ้น เท่าเดิม หรือต่ำลง หากคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาที่เข้ามาพักในที่พักอาศัยเอกชนมีมากกว่า 1 ภาคการศึกษา ผู้วิจัยจะคำนวณค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนนในทุกภาคการศึกษานั้น